

[Krag.]

enskomsterne er tilvejebragt, ikke saa let Trøst, som den højtærede Finansminister fandt forleden Dag, da han udtalte, at disse forøgede Lønninger vilde jo afbalanceres af den forøgede Arbejdsintensitet, saaledes at derigennem skete der ingen Fordyrelse. Direktør Overgaard havde aabenbart en anden Opfattelse, og Direktør Valdemar Jacobsen gav jo ogsaa den højtærede Statsminister et godt Raad. Han sagde:

„Vi gaar en vanskelig Tid i Møde, og jeg henstiller til Regeringen, at den paa alle Omraader, ogsaa ved Nedsættelse af Skatter og Afgifter, søger at lette os Arbejdet.“

„Ved Nedsættelse af Skatter og Afgifter!“ Den højtærede Statsminister henviste til en Trediedel af Restaurations-skatten, og jeg har hørt, at der trak et stort Smil op over Ansigterne, men det blev til en hel Grimasse, da den højtærede Statsminister fortsatte, at

„naar Industrien forbedrede sin Stilling, og Eksporten forøgedes, saa Velstanden steg, saa kommer forhaabentlig Skattnedsættelsen“.

De alvorlige Industrimænd maatte virkelig, som sagt, trække paa Smilebaandene, thi hvilken Hjælp var ikke dette netop til at opfylde Vilkaarene og Forudsætningerne for den stigende Velstand? de tænkte uvilkaarligt paa den højtærede Socialminister og hans Millionkrav.

Men man kan paa den anden Side ikke vide, om den højtærede Statsminister alligevel ikke gaar svanger med visse skumle Planer og blot ikke vil lade dem komme frem. Der er fra Købestævnet et Referat — det er „Social-Demokraten“s Referat, jeg bruger —, som tyder paa, at den højtærede Minister har noget i Baglommen, han siger nemlig dør:

„Det er sandsynligt, at hele Samfundet maa vænne sig til et andet og nyt paa Erhvervslivets Omraade.“

— „Et andet og nyt!“

„Der trænges til Modernisering her og der, og der trænges til Finansiering i stadigt voksende Omfang, naar ogsaa Industrien skal ud paa Verdensmarkedet.“

Det er jo rigtigt, og derfor var det meget interessant at faa at vide — den højtærede Statsminister har jo ogsaa i Dag været inde paa dette Spørgsmaal —, hvordan det gaar med de Forhandlinger, som Møderne i Sommer med Industrien og Bankerne var Indledning til. Har man

hørt fra Industriens Folk? Har man hørt fra Bankerne? Er der ført Forhandlinger, som man tør antage snarest vil føre til Resultater, som øger Industriens produktive Evne og aabner nye Markeder? Men Statsministeren fortsætter:

„Vi bør ikke af gammel Vane eller under Indflydelse af gamle Opfattelser give Afkald paa at forøge Beskæftigelsesgraden af Frygt for nye Principper i det økonomiske Liv.“

Nej, det bør vi skam af gammel Vane ikke gøre, dertil er Opgaven alt for alvorlig og dens Løsning alt for betydningsfuld.

Derfor spørger jeg den højtærede Statsminister: Hvad er det for nye Principper i det økonomiske Liv, som man hidtil ikke har turdet gennemføre, fordi man frygtede dem, men som, sat til Højbords, efter den højtærede Statsminister kan løse Beskæftigelsesproblemet? Se, det høje Ting vilde jo, hvis det havde været for et Par Aar siden, ikke have været i Tvivl om, at det, som den højtærede Statsminister med al Ærefrygt nærmede sig, var det bekendte Ord med de fire Bogstaver; men nu ved vi jo ogsaa efter den højtærede Statsministers Tale i Dag, at Tiden er forpasset, og da vi ikke har set noget til det, som Røde kaldte „Blændværksmillionerne“, tør vi ogsaa antage, at Tiden til deres Gennemførelse er forpasset — det skete vel allerede i November 1926 —, og saa ved jeg ikke, hvad det er, der sigtes til.

Jeg er vis paa, at det vilde interessere det hele Land at faa at vide, hvad det er for Midler, som den højtærede Statsminister mener vi af gammel Vane hidtil har givet Afkald paa, men som vi bør sætte ind for at løse Beskæftigelsesproblemet.

Venstre, og med os vide og talstærke Kredse af Befolkningen, ser med virkelig Utryghed Landets Styre i den nuværende Regerings Haand i Tider som dem, vi er i, og Tider som dem, der kommer. En Valutapolitik er gennemført, Kronen i Guld er genskabt, men Konsekvenserne har man ikke villet tage. I Løbet af kort Tid hævedes Kronen 50 pCt, med det samme steg Priser, Produktionsomkostninger, Stats- og kommunale Budgetter i Realiteten 50 pCt.

Hvorledes skulde et Lands Erhvervsliv kunne bære dette, samtidig med at vore eksporterende Erhverv maatte tage Verdensmarkedets Vilkaar, og Købeevnen paa det hjemlige Marked næsten halveredes? Hvorledes skulde det blive andet end Stagnation? Stilstand maatte indtræde.

Konsekvenserne i Stats- og Kommune-